

ကလျာ
(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)
လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ဆောင်း

ဤဝတ္ထု ရေးသားနိုင်ရန်

ဥပဒေပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးတင်အောင်အေး ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဦးသန်းမောင် အငြိမ်းစားထောင်ပိုင် (အဆင့်-၁) စာရေးဆရာ ဦးရန်အောင်မောင်မောင် . . . တို့ က စေတနာသက်သက်ဖြင့် ကူညီပေးခဲ့ကြသည့် အတွက် အထူးပင် လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ။

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

ဤဝတ္ထုတွင်

ကာလနှင့် ဒေသကို အတိအကျ မဖော်ပြပါ သော်လည်း . . . တရားရုံး၊ အချုပ်ထောင်၊ ကြိုးတိုက်၊ စသည် တို့ ကို သွားရောက်လေ့လာမေးမြန်းပြီးမှ ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ပါသော်လည်း ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းအသွင် တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါ၍ . . . ဥပဒေရှုထောင့်၊ အချုပ်ထောင်မြင်ကွင်း စသည် တို့ ကို ဖော်ပြရာမှာ . . . အားနည်းချက်ရှိခဲ့ပါလျှင် . . . ကျွန်မ၏ ချို့ယွင်းမှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း . . .

"နေပါစေ ဖေကြီးရယ်၊ ထားလိုက်စမ်းပါ"

"ဘယ့်နှယ် ထားရမှာ လဲကွာ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိစ္စ ကိုယ့်သား သမီးတွေ ကိစ္စ လုပ်ရတာပဲ"

ကျောင်းကပြန်သယ်လာကြသော သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးတို့ ၏ ထမင်းဘူးများကို ကိုယ်တိုင် ဝင်ဆေးနေသော တက္ကသိုလ်မှ လက် ထောက်ကထိက 'ဦးငြိမ်းဝေ'။

အထက်တန်းအင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာမ 'ဒေါ်အေးမြင့်ရီ'က ထမင်းချက် နေရာမှ ခင်ပွန်းသည် ကို လေးစားချစ်ခင်စွာ ကြည့်မိ၏။

၁၉၇၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကာလမို့ လက်ထောက်ကထိက၏ လစာ၊ အ ထက်တန်းပြဆရာမတစ် ယောက်၏ လစာတို့ ပေါင်း လိုက်လျှင် မိသား စုခြောက်ယောက် ပေါ်ဆန်းမွှေးထမင်းနှင့် ကြက်သားဆီပြန်နှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို သို့မဟုတ် ပုစွန်တုပ်ကြော်နှင့် သီးစုံကုလားဟင်း စသည့် ဟင်းလျာများကို နေ့စဉ်ချက်၍ နံနက်ပိုင်း ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် စားနိုင်ကြသော အချိန်အခါလေ။

ဤတစ်ထပ်တိုက်နှင့် ခြံကျယ်ကျယ်ကလည်း နှစ်ဖက်မိဘ၏ အမွေ ဟု ပင် ပြောရမလားမသိ။

ဦးငြိမ်းဝေ မိဘများက သားနှစ်ယောက်အတွက် အမွေပေးခဲ့သော ခြံ

ဖြစ်သည်။ ။

လက်ရှိပေါက်ဈေး တစ်သိန်းခြောက်သောင်းကို ထက်ဝက်အဖြစ် ရှစ်သောင်းအမ်းပြီး ဦးငြိမ်းဝေ၏ အစ်ကို ‘ဦးသိန်းဆွေ’ ထံမှ အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ကြောင်း ကတိစာချုပ်ဖြင့် ဦးငြိမ်းဝေတို့ မိသားစုက ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုငွေရှစ်သောင်းကို ဒေါ်အေးမြင့်ရီ၏ မိခင် ‘ဒေါ်နှင်းခင်’ ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် ...

ဦးငြိမ်းဝေနှင့် ဒေါ်အေးမြင့်ရီတို့ နှစ်ဦး ထက်ဝက်စီ ပိုင်ဆိုင်သော တိုက်နှင့် ခြံ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

"အေးငြိမ်းအောင်"

"ချမ်းငြိမ်းအောင်"

ဆိုသော သားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်နှစ်ခွဲသာ ကွာသဖြင့် က လေးဝေးအောင် ရှောင်ခဲ့ကြပြီး သားငယ် ချမ်းငြိမ်းအောင် ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ရောက်ခါမှ ...

"ဆောင်းနှင်းဝေဝေ"

ဆိုသော အလွန်လှပ ချစ်စရာကောင်းလှသော သမီး ချောလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ ။

ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းခင်က စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးနှင့် အမြဲ သေသပ် ကျက်သရေရှိစွာ ဘုရားနှင့် တ ရားနှင့် နေရှာသော အဘွားအို။

ဦးငြိမ်းဝေနှင့် ဒေါ်အေးမြင့်ရီတို့ ကလည်း ဆရာဝီသလှသော စိတ်ထားနှင့် တပည့်များ အပေါ် တာဝန်ကျေသလို သား နှစ်ယောက်နှင့် သ

မီးလေးတစ်ယောက်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေး လုပ် ကိုင်နေရသည် ကိုပင် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြသော ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ကြသည်။ ။

အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ကြမ်းတိုက် စသော အလုပ် ကြမ်းအတွက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သာလာစေပြီး အားလုံးသော အိမ်မှုကိစ္စများကို တက်ညီ လက်ညီ ဆောင် ရွက်နေကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးပါ။

"မင်းတို့ အိမ်သားတွေရဲ့ နာမည်ကြားရတာ ချမ်းတောင် လာတယ်"

ဟူ၍ ဦးငြိမ်းဝေ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နောက်ပြောင်ဖူးသည်။ ။

ဒေါ်နှင်းခင်

ဦးငြိမ်းဝေ

ဒေါ်အေးမြင့်ရီ

အေးငြိမ်းအောင်

ချမ်းငြိမ်းအောင်

ဆောင်းနှင်းဝေဝေ . . .

ဆိုသော အေးမြငြိမ်းချမ်းခြင်းများကို ကိုယ်စားပြုသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ သာယာ ချမ်းမြေ့သော မိသားစုလေး အဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားနိုင်သလောက် . . .

ဟိုဘက်ခြံကျပြန်တော့ . . .

အခန်း ။ ၂ ။

"ပွဲစားတွေဆီက ရတဲ့ အိမ်ဖော်တွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ အပိုင်ရမယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မမက လိုချင်တယ် ဆိုလို့ ခေါ်လာပေးတာပါ"

"နောက်ပိုင်း ရှင်းရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . မိဘမဲ့ပါ၊ ဆွေမျိုးရင်းချာလည်း မရှိပါဘူး"

"နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ညိုမာတဲ့ "

"ဘယ်သူ . . ."

"မညိုမာတဲ့ ၊ ညိုမာလို့ ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်"

"အောင်မယ် . . . နာမည်က ကဗျာရေးလို့ တောင် ရတယ်၊ အထက်တန်းစား သားသမီးကျနေတာပဲ၊ တို့လိုအိမ်မျိုးမှာ နေရမယ်ဆိုလို့ မှ ညှိလာတဲ့ နာမည်လား"

"မ . . . မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ သူ့ရဲ့ ငယ်နာမည်ပါ"

"ထားပါ နာမည်က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဘာမှ လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး မမ၊ မမကြိုက်တာခိုင်းပါ၊ အဲ . . . သူ့ကိုတော့ မုန့်ဖိုးလေး တစ် လင်းဆယ်လောက် . . ."

"ဟင် . . . ဒါနဲ့ အပိုင်ခေါ်လာတာဆို"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

"အပိုင်ဆိုတာ မမပိုင်ပြီပဲ၊ သူ့ကို ကျွေးမှာ မွေးမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမသဘောပါ"

"သူ့ကို ခေါ်လာခ အေးအေးထွန်းကို လမ်းစရိတ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

"ဟာ . . . မလိုပါဘူး မမရယ်၊ မမ ပင်ပန်းနေလို့ ကိုကိုက ရှာပေးလိုက်ပါဆိုလို့ တောကမှာ လိုက်တာပါ"

"ဪ . . . ဪ"

"နောက်လည်း ခိုင်းစရာရှိတာပြောပါ"

"အေး . . . အေး"

ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်နေသော ညိုမှဲ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော ‘ဒေါ်တင်တင်စော’ ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ အေးအေးထွန်းက အကောင်းဆုံး၊ အချို့သာဆုံး ပြီးပြီး . . .

"ဒါနဲ့ မမရယ်၊ ဟို . . . ကိုကို ကိစ္စလေး"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ဒီ . . . ဒီကို ပြန်ပြောင်းဖို့ ကိစ္စ . . ."

"အဲဒါ မင်းတို့ အစ်ကိုကြီးကို ရုံးမှာ သွားပြောလေ"

"အစ်ကိုကြီးကို မပြောရဲလို့ ပါ၊ မမကျတော့ ကိုယ့်အစ်မကြီးလို အား ကိုးလို့ ပါ မမရယ်၊ အေးမှာ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ကိုကိုက မရှိတော့ . .
."

"ဝန်ထမ်းသားမယားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့အေ၊ ဒါကို ဒုက္ခကြီး တစ်ခုလို တင်္ဂါရုံဖြစ်နေရင်တော့ ယောက်ျားကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းဖို့ ပဲရှိတယ်"

အေးအေးထွန်းမှာ ရင်ထဲက ခံပြင်းစိတ်နှင့် ဒေါသတရားကို အပြုံး တုဖြင့် မနည်းကို ဖုံးကွယ် ထားရသည်။ ။

မိမိ၏ ယောက်ျား အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ရေး၊ ရာထူးတိုးရေး၊ မျက်နှာ သာရရေး၊ နောက်ဆုံး နိုင်ငံ ခြားသွားခွင့် ရရေးဆိုသော အရေးပေါင်းစုံ က သူ့ရှေ့မှ မမဆိုသော ဒေါ်တင်တင်စော၏ ခင်ပွန်းအပေါ်မှာ တည်နေ သည် လေ။

"အဘွားကြီးသာကပ်"

"သူ့ယောက်ျားကို သူက သိပ်မီးသေတာ"

ဆိုသော သတင်းစကားက သူတို့ ဌာန မိသားစုဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့နေ သလို . . .

အဘွားကြီးကို ကြည်အောင်ပေါင်း . . .

သူ့အလိုကျ လုပ်ပေး . . .

လက်ဆောင်လည်း သိပ်ကြိုက်တာ . . .

ဆိုသော စကားများကလည်း ဝန်ထမ်းမိသားစုအကြားမှာ ကြားနေ ကျ။

ဒေါ်တင်တင်စောကို မပေါင်းတတ်၊ မဖားတတ်၊ သူ့အလိုကျ နေမ

ပေးတတ်လို့ ကတော့ အဲဒီ မိန်းမရဲ့ ယောက်ျား နာပြီသာ မှတ်။

ဤအတွင်းရေးများကို အတွင်းသိဖြစ်သော အေးအေးထွန်းမှာ ညိုမာ၏ အဘိုးကို ငွေတစ် ထောင်ကန်တော့၍ ခေါ်လာ ပေးပြီးမှ တော့ အလကားမပြန်ချင်။ စွန့်၍ ဇွတ်တိုးကာ . . .

"အေးမှာ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ ပါ မမရယ်၊ ကိုကိုသာ ဒီမြို့ကို ပြန် ရောက်လို့ ကတော့ မမကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပဲ ဆပ်ရ ဆပ်ရပါ၊ ကိုကိုနဲ့ အေး လာကန်တော့ပါရစေနော်"

"ဒါတွေမလိုပါဘူး၊ မမစော ကိုစိုးကို ပြောထားပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်၊ တကယ်ပါ"

"ဒါနဲ့ အေးအေးထွန်း အစ်မယောက်ျားက သဘောသားဆို"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . သူတောင် ပြန်လာခါနီးပါပြီ၊ နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းလေးတွေ သွင်းဈေးနဲ့ ယူမယ်လို့ ကြိုပြောထားရဦးမယ်၊ ခဲအိုကြီး ပြန် လာပြီးမှ အေး မမဆီ လာခဲ့ပါဦးမယ်နော်"

"ရပါတယ်"

ဒေါ်တင်တင်စောဆိုသည် က သည် လိုလမ်းထွင်ပြီးတော့လည်း ခုတ်တတ်သည့် အရာရှိက တော်မျိုး။

သူ့ယောက်ျား ပြောင်းဖို့ ရွှေ့ဖို့ အတွက် ညိုမာဆိုသော လူသားတစ်ယောက်လုံး လက်ဆောင် လာပေးသည် ကိုပင် အားရ ကျေနပ်ခြင်းမရှိ နိုင်ဘဲ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ လိုချင်သေးသည့် ဒေါ်တင် တင်စောလေ။

အေးအေးထွန်း ပြန်သွားတော့မှ ညိုမာဆိုသော ကောင်မလေးကို ဒေါ်တင်တင်စော အင်တာဗျူး ထိုင်တော့သည် ။

"တခြား ဘယ်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးလဲ"

"မ . . . မလုပ်ဖူးပါဘူး၊ ဒီမြို့ကြီးကိုတောင် ခုမှ ရောက်ဖူးတာပါ"

"မိဘရှိလား"

"မရှိပါဘူး"

"ညီအစ်ကိုမောင်နှမကော"

"မရှိပါဘူး"

"ဘယ်သူနဲ့ နေလဲ"

"အဘလွန်းနဲ့ "

"အဲဒီ အဘလွန်းကကော"

"ဘုန်းကြီး ဝတ်သွားပါတယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ညိုမာ ဒီမလိုက်လာခင် နှစ်ရက်ကပဲ"

"ညည်းတို့ တောမှာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်ထည့်ပြောကြသလား"

"

"ရှင်"

"ညည်းကိုယ်ညည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

"ညို . . . ညိုမာလို့ "

"ညည်းက သိပ်အဆင့်မြင့်လွန်းနေပါလား၊ မပြောနဲ့ ၊
ကျွန်မလိုပဲပြော . . . ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူသားတို့ ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးထဲမှာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် အပိုင်ဆိုင် ဆုံးဖြစ်သင့်သည် ။ ဤ ကိုယ်ပိုင်နာမည်ကို ကိုယ့်ပါးစပ်က ထည့်သွင်းပြောကြားမိသည် မှာ အပြစ်တဲ့ လား။ ဘယ်လို မိန်းမကြီးပါ လိမ့်၊ ညိုမာ ကြောက်လိုက်တာ။

"အဲဒီ အဘလွန်းဆိုတာက ဘယ်လိုတော်တာလဲ"

"အမေ့ရဲ့ အဖေပါ"

"အဲဒီ အဘလွန်းက လာရှပ်ဦးမှာ လား"

"ရှင် . . ."

"အေးလေ . . . ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး"

သူ့အမေးကို သူ့ဘာသာဖြေသည် ။

"ကဲ . . . လာ၊ ဘယ်မှာ အိပ်ရမယ်၊ ဘာတွေလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ပြမယ်"

ဒေါ်တင်တင်စော နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရသည် ။

မီးဖိုခန်းနှင့် ကပ်လျက်မှာ သပ်ရပ်သော အခန်းငယ်တစ်ခု ကို ဖွင့်ပြပြီး . . .

"အရင်ကောင်မတွေ နေသွားတာလေ၊ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်လို့ အဲဒီအခန်းကို ရှင်းလင်းပြီး သန့်ရှင်းအောင်နေ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဤအခန်းထဲမှာ အိမ်ဖော် ဆယ့်ငါးယောက်လောက် နေသွားဖူးသည်

။ အကြာဆုံးခံလှ ခြောက်လပဲ။

တစ်လနှင့် ထွက်၊ နှစ်လနှင့် ထွက်။

ဒေါ်တင်တင်စော စိတ်တိုင်းကျမည့် အိမ်ဖော်မျိုး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မှ ရှိ ပါ့မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မလေးကတော့ ရုပ်ရည်လေးကလည်း သ နားကမား၊ နောက်ပိုင်းက ငွေလိုက်တောင်းမည့် သူလည်း မရှိ၊ ခိုးမှာ ဝှက်မှာ လည်း ပူစရာမလို။ ခိုးရင်ဝှက်ရင်လည်း အေးအေးထွန်းမှာ တာဝန်ရှိသည် လေ။ လျော်ခိုင်းရုံပေါ့။

ပြီးတော့ တစ်ပြားမှ လည်း ပေးစရာမလိုဘဲ ရသည့် အိမ်ဖော်၊ လခလည်း ပေးဖို့ မလိုသေး။

ဒါလေးမျိုးက ရခဲပါတိ။

ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း မျက်နှာသာပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ရောင့်တက်သွားမှ အခက်။

ဖိထား နှိမ်ထားဦးမှ တော်ကာကျမှာ ။

အခန်းကို လှည်းကျင်းနေပုံ၊ ပစ္စည်းများ နေသားတကျ ရွှေ့နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်တင်စော ကျေနပ်သွားသည် ။

"ကောင်မလေးက သေသပ်ပုံရတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးမျိုး လာပို့ပေးတဲ့ အေးအေးထွန်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မနေနိုင်ပါဘူး၊ စေတနာရှိလွန်းလို့ လာပို့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ယောက်ျား ဒီပြန်ပြောင်းရအောင် ငါ့ကို လာဘ်ထိုးတာ"

"ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ရဦးမလဲ အေးအေးထွန်းရယ် ဘယ်လောက် ထပ်

ထွက်လာဦးမလဲ ကြည့် ကြသေးတာပေါ့"

ညိုမာ့ကိုကြည့်ရင်း အေးအေးထွန်းဆီက ဘယ်လိုညှစ်ရမလဲဟူသော အတွေးတွေ တွေးပြီး နောက်မှာ . . .

"ဒါက ဆန်ပုံး၊ ဒီမှာ ဆီ၊ လျှပ်စစ်နဲ့ ပဲချက်မယ်၊ မီးမလာမှ မီးသွေးနဲ့ ချက်မယ်၊ ဒီမှာ ကြောင်အိမ်၊ ရေခဲသေတ္တာကိုတော့ ငါဖွင့်ခိုင်းမှ ဖွင့်"

စည်းကမ်းချက်တွေ တသီကြီးပြောရင်း၊ ပြရင်း လုပ်နေသဖြင့် ညိုမာ ခေါင်းတွေ နောက်လာသည် ။

ဘာတွေမှတ်ရမှန်းပင် မသိတော့၊ ထိုအချိန်မှာ ပင်ကားသံကြားသဖြင့် ဒေါ်တင်တင်စော အပြင်ထွက်သွားသည် ။

ရင်တွေပူ ရင်တွေခုန်နေသဖြင့် သောက်ရေအိုး လိုက်ရှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထမင်းစား ခန်းထောင့်မှာ တွေ့ရသည် ။

ရေအိုးက လုံးလုံးရှည်ရှည်၊ အောက်ခြေမှာ ဘုံပိုင်နှင့် သို့သော် လှည့်ဖွင့်ရတာမျိုး မဟုတ်။ ‘ဖိ’တာလား၊ ‘မ’တာလား လည်း မသိ၊ ထိပ်မှာတော့ အဖုံးဖြစ်ပုံရသည် ။ ခပ်ဖုဖုနေရာကို မကြည့်တော့ ပွင့်သွား၏။

အနီးမှ ဗန်းထဲတွင် ကြည်လက်နေသော ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် မှောက်ထားသည့် အနက်မှ တစ်ခွက်ကိုယူပြီး ရေအိုးထဲ နှိုက်ခပ်လိုက်ပြီး သောက်ရန် နှုတ်ခမ်းဝ အတော့မှာ . . .

"အမယ်လေး . . . အမယ်လေး၊ သောက်ကျိုးနည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ"

အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်တင်တင်စောက ရင်ဘတ်ကြီး တီးလျက် . . .

"လက်ပေကြီးနဲ့ ကိုင်ရသလားဟဲ့ ဟင် . . . ဒီအိုးက ဒီလို ခပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ညည်း လက်လည်း မဆေးဘဲနဲ့ အံ့ပါရဲ့ တော်၊ ပြီးတော့ ဒီသောက်ရေအိုးက တို့ မိသားစုရဲ့ သောက်ရေအိုး၊ ညည်းတို့ သောက်ဖို့ က နောက်ဖေးမှာ နားလည်လား"

"မ . . . မသိလို့ ပါရင်"

"အကုန်သွန်ပစ်၊ ဖန်ခွက်ကို စင်အောင်ဆေး၊ သောက်ရေ အသစ်ထည့်၊ နားမလည်ဘဲ သောက်ရမ်းလုပ်မနေနဲ့၊ တန်ရာ တန်ရာလုပ်"

ညိုမာ မျက်ရည်ထိန်းမရတော့၊ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ခံစားနေချိန်မှာ အောင်မြင်ခွဲညားသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"စော"

ဒေါ်တင်တင်စော၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို အသွေးအသား၊ အသည်းနှလုံးများ နှင့် တည်ဆောက်ထားသည် ဟု ပင် မယုံကြည်ချင်စရာ။

"ရေသောက်တာလောက်တော့ ဒီမှာ ပဲ သောက်ပါစေကွာ၊ မကြိုက်ရင် ဖန်ခွက်ဆေးခိုင်းပေါ့၊ ကဲ . . . ကလေးမ။ မငိုနဲ့ သောက် . . . သောက်၊ လက်ထဲကရေကို သောက်လိုက်"

"ကိုစိုး"

အသံကို အသားကုန်မြင့်လိုက်ပြီး . . .

"ဒီကျေးကျွန်ကိစ္စမှာ ကိုစိုး ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး"

"လူလူချင်းပဲ စောရယ်၊ ဒါ မောင်သက်ဆွေရဲ့ မိန်းမ လာပို့ မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားဝင်အောင်ပြောရင် ရမှာ ပါ"

"ကိုစိုးနော်၊ ကိုစိုးနဲ့ မဆိုင်တဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ ထဘီလျှော်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး၊ ဒီဟာမလေးဘက်ကလည်း ဘယ် တော့မှ လိုက်ပြီး မပြောပါနဲ့ ၊ စောအကြောင်း သိတယ်နော်၊ မိုးမီးလောင်သွားမယ်မှတ်"

"ခက်တယ်"

ညည်းညူသံကိုပင် လေပျော့ကလေးနှင့် ပြောပြီး ကိုစိုး ဆိုသော ဒေါ်တင်တင်စော၏ ခင်ပွန်း 'ဦးအောင်ကျော်စိုး'က ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်လှည့်သွားရရှာသည် ။

ဌာနတစ်ခု၏ အရာရှိကြီးဖြစ်သော ခင်ပွန်းကိုပင် သူ့လက်အောက်ငယ်သားလို ဟောက်နိုင်သော ဩဇာထက်မြက်သော မိန်းမပါတကား။

လောဘများ ၊ ဒေါသတရားနှင့် မာနအစိုင်အခဲတို့ ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားဟန် တူပါသည် ။

"ဟိုဦးလေးကြီးကတော့ မျှတချင်ပုံ ရပါရဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ဩဇာရှိပုံ မရပါဘူး"

"ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရပါ့မလဲ"

ညှိမာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည့် နေ့ကစပြီး ငိုလိုက်ရတာ။

အခန်း ။ ၃ ။

"ဟဲ့ . . . ထိပ်ထားစိုး၊ မညိုမာကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ"

"လုပ်မယ်၊ အချဉ်ထုပ်ဝယ်ပေးပါဆိုတာ ဝယ်မှ မပေးတာ"

ညိုမာကို ထုရိုက်လိမ်ဆွဲနေသော ညီမငယ်ကိုကြည့်ပြီး 'ထွဋ်ထိပ်စိုး' က ဟန့်တားသော်လည်း မရ။

"အချဉ်ထုပ်နဲ့ မတည့်ဘူး၊ ဝယ်မပေးရဘူးလို့ မမက ပြောထားလို့ ပါကွယ်၊ ကာဖီသောက်မလားဟင် မညိုမာ ဖျော်ပေးမယ်လေ"

"ငါမသောက်ဘူး၊ နင်သာ သေးသောက်၊ ချေးစား၊ သွား . . . သွား"

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့၊ မညိုမာကို ဘာလို့ ဒီလောက် နှိပ်စက်နေရတာလဲ၊ ဖယ်စမ်း"

ဆွဲဖဲ့ထုရိုက်နေသော ညီမငယ် ထိပ်ထားစိုးကို ဆွဲဖယ် တွန်းပစ်လိုက်တော့ ထိပ်ထားစိုးက ဗြခနဲ အော်ငိုချလိုက်သည် ။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . သားကြီး ညီမလေးကို ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ"

"ဟိုမှာ မညိုမာကို မတရားရိုက်နေလို့ "

"ရိုက်ရိုက်ကွယ်၊ မင်းတို့ ကလည်း ကလေးကို တွန်းပစ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကလေးရိုက်လို့ လည်း ကျေးဇူးရှင်မက သေမသွားနိုင်ပါဘူး။ တကတဲ"

ဒေါ်တင်တင်စောက ခြောက်နှစ်ရွယ်သမီးကို ကောက်ချီ လိုက်ပြီး . .

.

"အေး . . . မာမီရိုက်မယ်နော်၊ တိတ်ပါ သမီးရယ်"

"ခုရိုက် . . . ခုရိုက်"

"ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ်"

ကလေးချောဟန်နှင့် သဏ္ဌာန်လုပ်၍ ရိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ညိုမာ၏ ကျောပြင်ကို ဖြန်း . . . ဖြန်းနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက် သဖြင့် . . .

"အာ"

ညိုမာက စပ်ဖျဉ်းနာကျင်သွား၍ လက်ကို ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကာ ကျောပြင်ကိုပွတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ လျှံတက်လာ သည်။

"ကလေး ကျေနပ်အောင် ချောတာပါ၊ တကတဲ . . . ဒီလောက်လည်း သောက်ဖြစ်သည်မနေ စမ်းပါနဲ့ ၊ သူနဲ့ နေရင် ကလေးက ငိုရပြီ"

"ထိပ်ထားခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးပါတယ်၊ နွားလုပ်ပြီး ကျောပေါ်ကစီး တာတောင် ဘယ်လောက်နာနာ ဝပ်ပေးနေတာ ပါ၊ အချဉ်ထုပ်ကတော့ . . ."

"တော်ပါ၊ ငါ့ကို နှုတ်လှန်ထိုးမနေပါနဲ့ "

"ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ရှင်းပြတာပါ"

"ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ က စာရင်းရှင်းနေရမယ့်အဆင့် မဟုတ်ဘူး ၊ နားလည်လား"

"မာမီကလည်း ဗျာ"

"ဘာမာမီကလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာချည်းပဲ၊ ဟိုက မီးထ တောက်လို

က်၊ ဒီက မီးထထောက်လိုက်နဲ့ သေချင်တယ်၊ ငါ သေချင်တယ်၊ ဟင်း . .
များ လိုက်တဲ့ ပြဿနာတွေ "

ညိုမာ ငုံ့ထားသဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်များ ကြမ်းပြင်ပေါ် အဆက်မပြတ် ကျကြွေလာသည်။ ။

အဖြစ်ပျက်အားလုံးကို ကြားနေ မြင်နေရသော ဦးအောင် ကျော်စိုးက ထ လာပြီး . . .

"ပြဿနာဆိုတာ ရှာရင်ရတာပဲ၊ လျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ က တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အမြဲဆူပူနေတာပဲ"

"အောင်မယ် . . . အောင်မယ်"

အမျက်စောင် မာန်ကြီးလွန်းစွာ ကြည့်ပြီး ချီထားသော 'ထိပ်ထားစိုး' ကို ဆတ်ဆို အောက်ချလိုက်ပြီး . . .

"ဒီမှာ ၊ ရှင့်ရုံးမှာ ရှင်ဆရာလုပ်၊ ဒါ အိမ်၊ စောရဲ့ မိဘဆီက အမွေရထားတဲ့ အိမ်၊ သူများ လို လင့်ဆီက တစ်ဝက်နဲ့ ပေါင်းပြီးမှ ဖြစ်တဲ့ အိမ်မဟုတ်ဘူး "

ဟိုဘက်ခြံမှ ဒေါ်အေးမြင့်ရီတို့ မိသားစုကို မဆီမဆိုင် စောင်း၏။ ပြဿနာက တရစ်ရစ်တက် လာပြီ . . .

"အိမ်ဆိုတာ အိမ်ရှင်မ အုပ်ချုပ်ရတယ်၊ စော အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ကိုစိုး ဘာမှ ဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ ယောက်ျား ယောက်ျားဘာသာနေ၊ ငါးပိကိစ္စ၊ ဆားကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့ ၊ ကျေးကျွန် ကိစ္စ၊ အိမ်ဖော်ကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်နဲ့ ရှင်းမရဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်"

"စော၊ စကားကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မပြောစမ်းနဲ့ ကွာ"

"အောင်မယ် . . . ကြီးကျယ်လို့၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ကဲ . . . တော်ပါတော့ကွာ"

"မတော်နိုင်ဘူး၊ မကြားချင်ရင် အစတည်းက ဝင်မပါနဲ့ ၊ ဟောဒီ ကောင်မနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဝင်ပါတာများ ပြီနော်"

ညိုမာသည် နောက်ဖေးခန်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရသော်လည်း စကားတွေ က ကြားနေရ၏။

"စော"

"ဘာလဲ"

"အိမ်ဖော်ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်တော့မှ ကိုစိုး ဝင်မပါခဲ့ဘူး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပွဲစားက ပြန်လာခေါ်သွားကြတာ ချည်းပဲ၊ ဘယ်သူမှ မနေနိုင်ဘူး"

"ဘာလဲ အိမ်ဖော်မမြတာ စောကြောင့် လို့ ပြောချင်တာလား . . . ဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဟိုကောင်မလေးတွေက မပျော်ဘူးဆို ပြန်သွားကြတာပဲ၊ ဒီကောင်မလေးကျတော့ အပိုင်ရတာမဟုတ်လား၊ နည်းနည်းပါးပါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း မောင်သက်ဆွေနဲ့ အေးအေးထွန်းလက် ပြန်အပ် လိုက်လေ"

"ဘာလို့ ပြန်အပ်ရမှာ လဲ ဒါက အပိုင်ရထားတာလေ၊ ရှင်တို့ ဟာမကလည်း ကုတ်နဲ့ ကော်ချတောင် မပြန်ဘူး သိလား။ သူ့အဘက ဘုန်းကြီးတဲ့ ၊ ပြန်စရာ လုံးဝမရှိဘူး"

"ပြန်စရာမရှိလို့ ဒီမှာ မြမယ့်လူဆိုလည်း အဆင်ပြေအောင် နေပေါ့"

ကွာ"

"အောင်မယ်လေးနော်၊ ဒီကျွန်မကို အဆင်ပြေအောင် ကျုပ်ကနေရမယ် ဟုတ်လားဟင် ရှိခိုး ထားရမှာ လား၊ စော ဘယ်လိုအဆင့်က လာတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်၊ အိမ်ကခိုင်းတဲ့ ကောင်မနဲ့ စောနဲ့ အဆင်ပြေအောင်လေး ဘာလေးနဲ့ ၊ ရှင်က ထဘီခန်းကို မျက်စောင်းထိုးနေပြီလားဟင်"

"ဟာကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်ပါပြီ စောရယ်၊ အရှုံးပေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ပေး . . . ပေး၊ အရှုံးမပေးချင်ရအောင် ကျုပ်ကို ရှင် ဘယ်တုန်းက နိုင်ရဖူးလို့ လဲဟင်"

ဒေါသမီး မာနမီးများ ဟု နုံးဟု နုံးတောက်လောင်နေသော ဇနီးသည်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စက်ဆုပ်စိတ်တို့ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဦးအောင်ကျော်စိုး အနားမှ ထွက်ခွာသွားရသည်။ ။

ဘာကိစ္စမဆို သူနှင့် လိုက်လျောအောင်နေပြီး ကောင်းပါတယ်ဟု ဆိုလျှင် ရန်ပြေငြိမ်း၏။

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်" "ညှာလိုက်ပါ" "ဒါတော့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်" ဟု ပြောကြည့်၊ ယခုထက် ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများ နှင့် ဇာတ်သိမ်းရသည် ချည်းသာ။

ကြာလာတော့ ဦးအောင်ကျော်စိုးမှာ စကားနည်းလေ ရန်စဲလေ ဟူသော မူနှင့် အညီ နေလာခဲ့သဖြင့် အိမ်ကိစ္စ၊ ဇနီး ကိစ္စ၊ သားနှင့် သမီး ကိစ္စတို့ကိုပါ ဝင်၍ မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ဒေါ်တင်တင်စောက မန္တလေးဆက်၊ ဝန်ထောက်သမီးမို့ သူ့ကိုယ်သူ

မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ ထင်နေသလားမသိ။

ဦးအောင်ကျော်စိုး ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသည့် သားနှင့် သမီးတို့ ၏ အမည်များကိုပင် သူ့ဆန္ဒအရ ရာသက်ပန် အတည် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ထွဋ်ထိပ်စိုး။

ထိပ်ထားစိုး . . . တဲ့ ။

ကိုထွဋ်ဟု ခေါ်သော ထွဋ်ထိပ်စိုးက အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည် ။ သူ့ ဗီဇ နှလုံးသားမှာ ကိုက ကြင်နာခြင်း သိုလှောင်ခန်း ပါရှိပုံရသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သနားတတ်ရှာသည် ။

ထိပ်ထားဆိုသော ထိပ်ထားစိုးကတော့ ဘုရင့်သမီးတော် ထိပ်ထားလို မြှောက်စားထားလွန်း သဖြင့် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရိုင်းစိုင်းနေ၏။

သူ့နှလုံးအိမ်သည် သူ့မိခင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြည့်၍ ရနိုင်သည် ။ ဗီဇက ဆိုး ရသည့် အထဲ စည်းကမ်းနှင့် ထားချင်သော ဖခင်ကို တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး မိခင်ဒေါ်တင်တင်စောက မြှောက်ပေးနေသဖြင့် ကလေးက ချစ်စရာကောင်းရမည့် အစား လူတိုင်း အော့နှလုံးနာချင်စရာ ဖြစ်၍ နေပြီ . . .

"အင်း . . . စောကြောင့် တော့ ခက်ပါတယ်"

ဟူ၍ သာ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချပြီး ဦးအောင်ကျော်စိုးက ကိစ္စအရေးကြီးလေဟန်ဖြင့် အိမ်မှ ကားမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ ဘာကိစ္စမှ မည်မည်ရရမရှိပါ။ ဆူပူတတ်၊ ဒေါသကြီးတတ်၊ ပြဿနာရှာတတ်၊ သူ့ဘာသာသူ စိတ်တိုင်းမကျစရာ တွေ့လျှင် ခင်ပွန်းသည်ကို အပြစ်ဖို့ တတ်သော ဇနီးသည် ၏ အနားမှာ မနေလို၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည် ။

တစ်နေကုန် အချိန်ဖြုန်းပြီး ညနေပိုင်းမှာ မှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်

။

လမ်းမကြီးအတိုင်း ကားကိုမောင်း လာပြီး မိမိတို့ ၏ အိမ်ရှိရာ လမ်း
သွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည် နှင့် . . .

"ဟာ . . . ဟိုမှာ ဟိုကောင်မလေးပါလား"

လွယ်အိတ်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဟန် မျ
က်နှာထားနှင့် မပြေးရုံတစ်မယ် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသော ညို
မာ။

"ဟေ့ . . . ဘယ်လဲ"

"အမယ်လေး"

ကားရပ်၍ ကပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ညိုမာ လန့်ဖျပ်စွာ ကြောင်စီစီ ကြ
ညို့နေ၍ . . .

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ညိုမာ . . . အဲ . . . ကျွန်မ ပြန်မလို့ "

"ဘယ်ကို ပြန်မှာ လဲ"

"မသိဘူး၊ ကျွန်မ . . . မသိဘူး"

ညိုမာ ငိုလေပြီ။

"ဟဲ့ . . . လမ်းလယ်ကောင်ကြီး မကောင်းပါဘူး၊ လာ . . . လာ . . . ကားပေါ်တက်"

"ကျွန်မ အိမ်ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့ တော့ ဦးလေးရယ်"

"ဦးလေး နားလည်တယ်၊ လာပါ ကားပေါ်တက်၊ တစ်နေရာရာ ပို့ပေးမယ်"

ထိုအချိန်က ခေတ်စားနေသော တံခါးနှစ်ပေါက်နှင့် ကော်ရိုလာကား၏ တံခါးကိုဖွင့်၍ ရှေ့ထိုင်ခုံကို ခေါက်ပေးကာ ညိုမာ့ကို နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်စေသည်။

"ရှိခိုးပါရဲ့ ဦးလေးရယ်၊ အိမ်တော့ မပြန်ပါရစေနဲ့ ၊ ဦးလေး မိန်းမကို ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ ပါရှင်"

"အင်း . . ."

အင်းနှင့် သက်ပြင်းကို ရောချပြီး ကားကို ပြန်ကွေ့ လိုက်သည်။

အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်မှာ သွားထားရပါ့မလဲ။

"ညိုမာ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေး"

"မင်း ဘယ်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာလဲ"

ညိုမာ့ထံမှ ရှိုက်သံသာ ထွက်လာသည်။ အဖြေက မရ။

"တော့ကို ပြန်မလို့ လား"

"ရွာပြန်လို့ လည်း ညိုမာ နေရမယ့်အိမ် မရှိဘူး၊ ပြောနေရင်တော့ ရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှက်တယ်၊ မပြန်ချင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမလို့ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလဲ"

"ညိုမာ သတ်သေမလို့ "

"ဟဲ့ . . ."

"အိမ်မှာ သတ်သေရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြမှာ စိုးလို့ ရေတွေ့ရင် ဆင်းသေမလို့ ပါ ဦးလေးရယ်"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်"

ညိုမာလည်း ဘာစကားမှ ထပ်ပြီးမပြောနိုင်ဘဲ ငိုရှိုက် နေရှာသည်။

ဦးအောင်ကျော်စိုးကလည်း ဘာမှ မမေးဖြစ်။

"ဒီကောင်မလေးကို ငါ ဘယ်ခေါ်သွားရမလဲ"ဟူသော အတွေးကို တွေးရင်း ကားဦးတည်ရာ မောင်းလာခဲ့သည် မှာ အတော့်ကို ခရီးပေါက် ခဲ့ပြီ။

"ဟာ . . . ဆရာပါလား၊ လာပါဆရာ၊ ရုံးလိုက်ခဲ့ရမလား။ ဘာခိုင်းစ ရာရှိလို့ လဲဟင်"

တပည့် 'မောင်ငွေသိန်း'က ပျာနေအောင် ကြုံဆိုသည်။

"မင်းမိန်းမကော"

"ဈေးထွက်တယ်လေ ဆရာ၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ"

"ဈေးက ဝေးလား"

"လမ်းထိပ်တင်ပါ"

"သွားခေါ်စမ်းကွာ"

"ဘာ . . . ဘာများ ဖြစ်လို့ လဲ ဆရာ"

"ဪ . . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တောက ဆရာအမျိုး တူမလေး တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ သိတဲ့ အတိုင်း မင်းတို့ အန်တီနဲ့ မဖြစ်လို့ မင်းတို့ လင်မယားဆီမှာ ခဏထားမလို့ "

"ဟာ . . . ရပါတယ် ဆရာ၊ ဖြစ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာ ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော် လှမေကို ပြေးခေါ် လိုက်ဦးမယ်နော်"

"အေး . . . အေး"

"ဆရာတူမလေးရော အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ခိုင်းလေ ဆရာ"

"နေပါစေကွာ ကားထဲမှာ ပဲ၊ မင်းမိန်းမသာ မြန်မြန် သွားခေါ်ချည်"

ကိုငွေသိန်းက သူမိန်းမ မလှမေကို ပြေးခေါ်ပြီး ပြန်လာ ကြသည့် အခါ ဦးအောင်ကျော်စိုးက . . .

"ဒီမိန်းကလေးကို ခဏ စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ ရော . . . ငွေငါးဆယ် သူစားစရိတ်၊ ငါလည်း လာခဲ့ပါဦးမယ် စိတ်ချမယ်နော် ငွေသိန်း"

"ဟာ . . . စိတ်ချ . . . စိတ်ချပါ ဆရာ"

ကိုငွေသိန်းသည် ဦးအောင်ကျော်စိုးရုံးမှ ရုံးအကူဖြစ်သည် ။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ သပ်ရပ်သော တဲငယ်လေး တစ်လုံးနှင့် နေထိုင်သည် ။

ဦးအောင်ကျော်စိုးနှင့် ကိုငွေသိန်းကို အဆင့်အနေဖြင့် စီလိုက်မည် ဆိုလျှင် လှေကားထစ်က မြေကြီးမှ တာဝတိံသာ အထိ မြင့်မားလိမ့်မည် ။

ဤမျှ အနိမ့်ဆုံးက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအိမ်သို့ ရပ်ရည်သနားကမားနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လာပို့ထားပြီ ဆိုကတည်းက အကြောင်း

ရှိပြီ။ ‘ကိပ်’လား။ ‘မေ’လား။ ‘ခဏတစ်ဖြုတ်’လားဟု တွေးရင်း ကို
ငွေသိန်းက မမေးရဲသော်လည်း မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ။

ဦးအောင်ကျော်စိုးကတော့ တပည့်၏ မျက်နှာကို အကဲ မခတ်မိ၊ သူ့
အပူနှင့် သူ ...

ဒေါ်တင်တင်စော၏ မာနအကြောင်းနှင့် သည် ကောင်မလေးကို ဘာ
ယုံပြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟူ၍ သာ ရိုးသား ကြင်နာစွာ စဉ်းစားနေမိ
သည် ။

"စော မသိအောင် ညှိမာရဲ့ ဘဝလေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကယ်တင်
ပေးရရင် ကောင်းမလဲ"

"ဒီမိန်းမ သိသွားလို့ ကတော့ မိုးမီးလောင်မယ့်ပြဿနာပဲ"
